వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

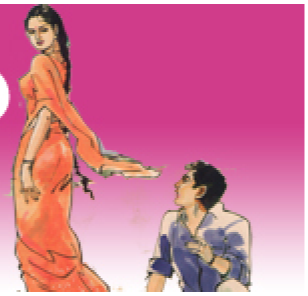

(గత సంచిక తరువాయి)

ముత్తుకి అప్పటికే స్పృహ తప్పింది.

నేలమీద జావలా జారిపోయింది. తెలుపు నలుపు కలనేతలా వున్న జుట్టు ఊడిపోయి ముఖమంతా పరుచుకుంది.

ఎముకల్ని అంటుకునివున్న నల్లని ముడతలుపడ్డ చర్మం పగిలి రక్తం స్రవిస్తోంది. వంటిమీద చీర హంటర్ దెబ్బలకి చిరిగిపోయింది. నోట్లోనుంచి కొద్దిగా రక్తం. వాసవి అప్పటికి జాలి కలగని దానిలా హంటర్ పైకెత్తింది. మరో దెబ్బపడితే ముత్తు చావడం ఖాయమని అర్థమయిపోయింది అనంత్‌కి. "మేడమ్. ప్లీజ్ యింక చాలు అది చస్తుంది" అన్నాడు కంగారుగా.

"అనంత్ నీకు తెలీదు ఈ డెవిల్ ఈ రోజు నన్నేం చేసిందో తెలుసా? దీన్ని చంపినా పాపంలేదు. నేను వచ్చినదగ్గర్నుండి చూస్తున్నాను నేనంటే ఏదో కోపం" వాసవి ఆయాసపడుతూ మళ్ళీ హంటర్‌ని దాని వంటిమీద ఆడించబోయింది.

"నీకు మతిపోయింది వసూ ఈ రోజు దాన్ని చంపేస్తావా? ముందుకురికి వాసవిని బలంగా పట్టుకుని వాసవి చేతిలోని హంటర్‌ని దూరంగా విసిరేసాడు.

వాసవిలో ఆవేశం యింకా చల్లారలేదు. ఉద్రేకంతో ఆమె గుండెలు ఎగసిపడుతున్నాయి. పమిట జారి క్రింద వ్రేళ్ళాడుతోంది.

ఆమె పునకం పూనిన మనిషిలా ముత్తువేపు మిర్రిమిర్రి చూస్తుంది.

అనంత్ చేతుల్ని విదిలించి ముత్తుని ఇంక కొట్టాలన్నట్లు లంఘిస్తోంది.

అనంత్ ఆమెని గట్టిగా తన రెండు చేతుల్లో బంధించి "వసూ ఏమిటిది? కంట్రోల్ యువర్ సెల్ఫ్. నిన్నెప్పుడూ ఇలా చూడలేదు. నీకింత పిచ్చికోపం ఉందనికూడా నాకు తెలియదు" అన్నాడు అనునయంగా.

సరిగ్గా అప్పుడే పైకొచ్చి ఆఖరి మెట్టుమీద నిలబడ్డ శంకర్ కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసాడు. ఆ కళ్ళనిండా ఏదో చెప్పలేని విస్మయం.

అనంత్ శంకర్‌ని చూడగానే చటుక్కున వాసవిని వదిలేసాడు.

"సిగరెట్సు తెచ్చావా?" అన్నాడు శంకర్ కేసి చూస్తూ.

"ఊఁ!" అనగలిగాడు శంకర్.

యాంత్రికంగా అతని చేతులు పాకెట్టుని అనంత్‌కి అందివ్వబోయాయి.

అనంత్ దాన్ని అందుకోకుండా ముత్తుని రెండు చేతులతోనూ ఎత్తి భుజాన వేసుకుని శంకర్ డాక్టర్‌కి ఫోన్ చెయ్యి అంటూ గబగబా క్రిందికి దిగాడు.

ముత్తు కళ్ళు విప్పి చూసింది.

వళ్ళంతా కాలిపోయినట్లు మంట. వెంటిలేటర్ లోంచి ఏటవాలుగా పడుతున్న వెలుగు కిరణాలవైపు చూసింది ముత్తు.

తనెక్కడున్నదీ ఒక క్షణం అర్థం కాలేదామెకు.

ఆ గదంతా వెలుతురుకీ గాలికీ నోచుకోనట్లు ముక్కువాసన కొడుతోంది.

ముత్తు సన్నగా మూలుగుతూ లేపడానికి ప్రయత్నించింది. ఆమె శరీరం ముద్దలా లోపలి ఎముకలు సున్నం అయినట్లు కదలలేకపోయింది. ఆమె చీకట్లో శరీరాన్ని తడిమి చూసుకుంది.

దెబ్బ ఎక్కడో తెలియటంలేదు. వళ్ళంతా కొలిమిలో పెట్టి కాల్చినట్లుగా ఒకటే మంట.

తలుపు మెల్లిగా తెరుచుకున్న శబ్దం. ముత్తు వులిక్కిపడినట్లు చూసింది.

మళ్ళీ వాసవి ఎటునుంచి తనమీదకు ఆడపులిలా లంఘిస్తుందోనని భయం.

"ముత్తూ" అంది శంకర్ గొంతు.

శంకర్ గోడపక్క తడుముకుంటూ స్విచ్ ఆన్ చేసాడు. గదంతా వెలుగు పరుచుకుంది.

ముత్తు గదిని పరికించి చూసింది. అవుట్ హౌస్‌ని ఆనుకుని ఉన్న స్టోర్ రూమ్‌లో తనున్న సంగతి ఆమెకి అర్థమవ్వడానికి అయిదునిమిషాలు పట్టింది.

శంకర్ మోకాళ్ళమీద ముత్తు పడుకున్న మంచం దగ్గర కూర్చున్నాడు. వాడి చేతిలో కంచం. అన్నం తిను. వాడు కంచం మంచం పక్కగా పెట్టాడు. శంకర్ వేపు అదోలా చూసింది. ఆ చూపులనిండా ఏదో చెప్పుకోలేని భావాలు ముసురుకున్నాయి.

కళ్ళల్లోంచి ఆపాటి ఆప్యాయతనే భరించలేనట్లు కన్నీళ్ళు చెంపలమీదుగా జారి దాని తలక్రిందవున్న దుప్పట్లోకి యింకిపోతున్నాయి.

శంకర్ ముత్తుని లేవదీయబోయాడు.

"అబ్బా" అంటూ మూలిగింది ముత్తు.

"అయ్యో జ్వరం వచ్చినట్లుంది" శంకర్ గొణుగుతున్నట్లు అని ముత్తుని మళ్ళీ పడుకోబెట్టేసాడు.

ముత్తు వళ్ళు పొయ్యిమీద పెనంలా సెగలు కక్కుతోంది. వళ్ళంతా ప్లాస్టర్‌తో వికృతంగా ఉంది.

శంకర్‌కి ముత్తునలా చూడగానే కళ్ళలో నీళ్ళూరాయి. అదెవరో? తనెవరో ఇద్దరూ పొట్టకూటికోసం అక్కడ పని చేస్తున్న వాళ్ళమే. తను పనిలోకొచ్చి ఆరునెలలే అయ్యింది. ముత్తు ఎన్నాళ్ళనుంచీ వుందో? తన భాష దాని భాష వేరు. అదెక్కడ పుట్టిందో తెలియదు. దానికి ఎవరైనా బంధువులున్నట్టు కూడా అనిపించదు. ఎవరికీ ఏమీ చెప్పుకోడానికి నోరుండి కూడా వీల్లేక తనపని తానుగా నిర్వర్తించుకుంటూ పోయేదానికి దాని అందవికారం దేవుడిచ్చిన గొప్ప శాపం. ముత్తు పుట్టుక నుండి కురూపి కాదన్న విషయం తనకు దాని ఫోటో చూడటంవలన తెలిసింది. మొదట ముత్తుని చూసినప్పుడు తనకూ అదోలా గుండె ఝల్లుమంది. రాత్రిళ్ళు అది ఎదురుపడితే తనకు దయ్యాన్ని చూసానేమో నన్నంత భయం కలిగింది.

కానీ ముత్తు తనని చాలా ఆప్యాయంగా ఆదరించింది తనకోసం ప్రత్యేకంగా వండిన పదార్థాలు పక్కకి తీసిపెట్టి తనని ఒంటరిగా పిలిచి తినమని ప్రేమతో అందిస్తున్నప్పుడు తన గుండె ఏదో చెప్పలేని అద్వితీయమైన ప్రేమ భావనతో పొంగులు వారింది. తనకు తల్లిలేదు. పుట్టగానే తల్లిని పోగొట్టుకున్న తనకి మాతృత్వంలో లభించే మహత్తరమైన ప్రేమ రుచి తెలియదు.

తన అక్క దగ్గరే తనకి కొంతలో కొంత తల్లి ప్రేమ లభించింది. తల్లి ఒడి ఎరుగని తను సోదరి గుండెలమీదే సేదదీర్చుకున్నాడు. వయసులో తమిద్దరికి ఎక్కువ అంతరం లేకపోయినా ఆమె తనని తల్లిగానే లాలించింది. ప్చ్! భగవంతుడు కఠినాత్ముడు బంగారు బొమ్మలాంటి తన అక్కని చాలా క్రూరంగా అర్థాంతరంగా తనదగ్గరికి లాక్కున్నాడు.

ముత్తుమీద అమ్మగారికి మొదటినుంచి సదభిప్రాయం లేదు. తనని ఎంతో ప్రేమతో ఆదరించే అమ్మగారు ముత్తుని చూడగానే శిలలామారి పోతుంది.

ముత్తు అందంగా లేకపోవడమే దానిక్కారణమా? హృదయానికి, బాహ్యసౌందర్యానికి సంబంధంలేదని శారీరక సౌందర్యం శాశ్వతం కాదని చదువుకున్న అమ్మగారికి ఎవరు చెప్పాలి?

శంకర్ ముత్తువేపు చూసాడు. ముత్తు శంకర్ వేపే చూస్తోంది. ఆమె చేతులు ఆర్తిగా శంకర్ వైపు చాపి 'నా కణ్ణా ' అంటోంది.

శంకర్ ఆమె పిలుపుకి చలించిపోయాడు.

అతనికి ముత్తులో తనెరుగని తల్లి మూర్తీభవించినట్లయింది, అతను లేచి ముత్తుని కౌగిలించుకున్నాడు.

"అమ్మా"

ముత్తు కళ్ళలో ఏదో చెప్పలేని కాంతి.

ఆమె చేతులు శంకర్‌ని బలంగా పెనవేసుకున్నాయి. ఆమె అస్పష్టంగా ఏదో గొణుగుతోంది.

పదే పదే శంకర్ బుగ్గల్ని నుదుటిని ఆవేశంతో ముద్దు పెట్టుకుంటోంది.

ఆమె గుండెలోంచి పొంగుతోన్న మాతృత్వపు జాలులో శరీరాన్ని విపరీతంగా బాధిస్తోన్న దెబ్బల మంటని మరచిపోయింది ముత్తు.

తన పదిహేడేళ్ళ జీవితంలోనూ తల్లి ఒడిలోని ఆప్యాయతానురాగాలు చవిచూడని శంకర్ హృదయం తీవ్రంగా స్పదించింది.

వాడి చెంపలు కన్నీళ్ళతో తడుస్తున్నాయి. వాడి పెదవులు స్పష్టం చేయలేని భావాలతో కదులుతున్నాయి. భాష వేరైనా భావమొక్కటే.

ఏ ప్రేమలోనైనా తేడా ఉండొచ్చు. స్వార్థముండొచ్చు. కానీ కడుపు చీల్చుకుని చావుతో పోట్లాడి మరో ప్రాణికి సృష్టినిచ్చే మాతృప్రేమలో తేడాలేదు.

వాళ్ళిద్దరూ వాళ్ళకు లభించని అనురాగాన్ని ఒకరిలో మరొకరు పొందుతూ అలా ఎంతసేపుండిపోయారో.

12

"మే అయి కమిన్ మేడమ్"

వాసవి తలతిప్పి చూసింది.

అనంత్.

ఆ వెంటనే రమ్మన్నట్లుగా తల ఊపింది. అనంత్ మెల్లిగా వచ్చి ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చున్నాడు. ఇద్దరి మధ్యా క్షణాల మౌనం నిన్న జరిగిన సంఘటన యిద్దరిమధ్యా ఒకరకమైన సిగ్గును కలగచేస్తోంది.

వాసవి అతనివేపు చూడలేనట్లుగా తల దించుకుని చేతి ఉంగరాన్ని తిప్పుతూ కూర్చుంది.

అనంత్‌కి కూడా అలాగే వుంది.

అతను మగవాడయినా, ఒకప్పుడు ఆమె ప్రేమ సామ్రాజ్యాన్ని ఏలిన రారాజయినా ఇప్పుడు అతనాయింట్లో వాళ్ళ అవసరాలు చూసే సెక్రటరీ మాత్రమే. ఆమె భర్త దయాదాక్షిణ్యాలమీద బ్రతికే చిరుద్యోగి.

ఈ భోగం యిక్కడ దొరుకుతున్నా సుఖాలు తాత్కాలికం.

ఎప్పుడు వాళ్ళకి అయిష్టమైతే అప్పుడు తప్పుకోవాలి.

"నిన్న.. నిన్న సార్ నుండి ట్రంకాల్ వచ్చింది."

వాసవి నిరాసక్తంగా విన్నది.

అనంతే తిరిగి చెప్పాడు. "సార్ తిన్నగా ఢిల్లీనుండి హైదరాబాద్ వెళ్ళారట డాడీకి బాగానే వుందని వీలయితే ఆయన్ను తీసుకొచ్చి మద్రాసులో ట్రీట్‌మెంట్ యిప్పించాలనుకుంటున్నట్లుగా చెప్పారు. అందుకే మిమ్మల్ని కంగారు పడొద్దని కూడా చెప్పమన్నారు."

"డాడీ వస్తున్నారా?" వాసవి సంతోషాన్ని అదిమిపడుతూ విస్మయంగా అడిగింది.

"అవును ఆ విషయం చెబుదామనే నిన్న నేను మేడమీదకివచ్చాను తీరా అక్కడ సంఘటన చూడగానే" అంటూ అనంత్ ఆగిపోయాడు.

వాసవి ముఖం మ్లానమయ్యింది.

"నీకు.... సారీ.. మీకు అంత కోపంరాగా నేను ఎన్నడూ చూడలేదు. సగటు ఆడపిల్లలా కంగారుపడటం, ఏడ్వటం, వెర్రికోపం తెచ్చుకోవడం మీకు అలవాటు లేని విషయాలు. ఎందుకని మీరు నిన్నంతగా ఇరిటేట్ అయ్యారు? నిన్న నేను కాస్సేపు ఉపేక్షిస్తే ఆ ముత్తు మీ చేతుల్లో చచ్చివుండేది" అన్నాడు అనంత్.

వాసవి అతనివంక కంగారుగా చూసింది.

"ఒక అనామకురాలు మన యింట్లో ఊడిగం చేసి బ్రతికే మనిషి చచ్చిపోవడం చాలా ఘాతుకం అని నేను చెప్పడంలేదు. మీరు ఆ పని చేసాక ఎలా ఫీలవుతారో నాకు తెలుసు. జీవితమంతా హత్య చేసేనన్న బాధతో మీ బ్రతుకుని నరకం చేసుకుంటారు నాకు ఆశ్చర్యమైన విషయం ఏమిటంటే మీలో క్రొత్తగా హైపర్ టెన్షన్ చోటుచేసుకుంది. దానికి కారణాలు నాకు తెలియవు. మీరు దాన్ని అదపులో పెట్టుకోకపోతే మీ ఆరోగ్యం దెబ్బ తినడమేకాక క్రొత్త సమస్యలు రావొచ్చు."

వాసవి అతని వేపు చురుగ్గా చూసింది.

"ఎక్కువ మాట్లాడితే నన్ను క్షమించండి. నేను మీ సెక్రటరీగా మాత్రమే ఈ విషయాలు చెబుతున్నాను. సర్ ఇంట్లో లేనప్పుడు యింటి విషయాల్లో నాకు బాధ్యత వుందని నేను అనుకుంటున్నాను."

"అందుకుకాదు...ఆ ముత్తు.. మొదట్నుండీ నా పట్ల అదోలా బిహేవ్ చేస్తోంది. దాన్ని చూస్తే నాకు అసహ్యం" అంది వాసవి నీరసంగా.

అనంత్ బదులుగా వాసవిని చిన్నపిల్లను చూసినట్లు చూసి నవ్వి "నిజమే ముత్తు ప్రవర్తన విచిత్రంగానే ఉంది. అందుకు ఏదో కారణం ఉండొచ్చు. మనకు భాష రాకపోవటాన అది ఏమి చెబుతున్నదీ తెలియటం లేదు. పోతే అదంటే మీకు అసహ్యమైతే మానిపించడం చాలా తేలిక. అందుకింత సీరియస్ కానవసరం లేదు. చాలా ఇండివిడ్యుయల్‌గా ఫీలయ్యే మీకు ఇంతగా కంగారుపడిపోవడం బాగోలేదు. బి హేపీ" అన్నాడు.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

అనంత్ లేచి నిలబడ్డాడు.

"వస్తాను మేడమ్, రేపు ప్రొద్దుట ఫ్లయిట్‌కి డాడీ రావొచ్చు. కార్డియాలజీ స్పెషలిస్టు రామస్వామి అయ్యంగారుతో డాడీ గురించి మాట్లాడి అవసరమయితే ఆయనొక స్పెషల్ రూమ్ బుక్ చేయమన్నారు. ఆ విషయం చూడాలి. ఎగ్మూరులో వున్న ఆయన హాస్పటల్‌కు వెళ్ళి పర్సనల్‌గా మాట్లాడాలి. ఇకపోతే ఫ్యాక్టరీ విషయాలు కూడా కొన్ని వున్నాయి. అవన్నీ చూసుకుని నేను వచ్చేసరికి చాలా ప్రొద్దుపోవచ్చు. మీరు లేనిపోనివన్నీ ఆలోచిస్తూ మనస్సు పాడు చేసుకోకండి. శంకర్ వంటచేసాడు భోం చెయ్యండి. మరో క్రొత్త వంటమనిషి గురించి వాకబు చేస్తున్నాను" అనంత్ నాలుగడుగులు వేసి ఆగాడు. వాసవి ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"అసలు సంగతి చెప్పనేలేదు. నేను నిన్న మీ పట్ల కొంచెం అతిగా ప్రవర్తించాల్సి వచ్చింది. అందుకు క్షంతవ్యుణ్ణి. నిన్నటి పరిస్థితి అలాంటిది. ముత్తు ఛస్తుందన్న భయంకన్నా మీరు హంతకి అవుతారనే ఆందోళనతోనే పరిస్థితులు మరచి నేను మిమ్మల్ని ఆపాలనే ప్రయత్నంలో అతిగా ప్రవర్తించాను. మీరు నన్ను అపార్థం చేసుకోరని భావిస్తున్నాను.

నిన్న డాక్టర్ వచ్చి మీకు యింజక్షన్ చేసేవరకు ఏం జరుగుతోందో మీకు తెలుసా? మైగుడ్ నెస్ అయ్ నెవ్వర్ సాయూ లైక్ దట్" అన్నాడు అనంత్ ఆ సంఘటన తలచుకుని యింకా భయపడుతున్నట్లుగా కళ్ళు పెద్దవి చేసి.

వాసవి తల మళ్ళా భూమిలోకి కృంగిపోయింది.

అనంత్ తనని గట్టిగా తన చేతుల్లో బంధించి పెనవేయడం తను పూనకం వచ్చిన మనిషిలా అతని చేతుల్లోంచి బయటపడాలని ముత్తుని చంపేయాలని ఆవేశపడటం అన్నీ గుర్తొచ్చి ఆమెకు చచ్చిపోవాలన్నంత సిగ్గేసింది.

వాసవి కుంచించుకుపోవడం అనంత్ గమనిస్తూనే ఉన్నాడు.

ఒకప్పుడు వాసవిని తాకాలంటే అనంత్‌కే భయంగా ఉండేది. ఆమె చనువిచ్చినా పుచ్చుకునే ధైర్యం అతనికి కలిగేవి కావు.

ఆమె గొప్పింటి బిడ్డ. మూడేళ్ళుగా వాళ్ళ అండతో చదువు సాగిస్తున్నాడు. వాళ్ళ ఆధారంతో బ్రతుకుతున్నాడు. వాళ్ళు తనని అలాహీనంగా చూడకపోయినా తన హద్దులు తనకి తెలుసనే ఉద్దేశ్యంతో ఆమెని ప్రేమిస్తున్నా దూరంగానే వుండేవాడు. వాసవే అతన్ని తన చేతలతో రెచ్చగొట్టేది. చేతులు పట్టుకుని చిలిపిగా ఊపేది. తన కొంటె చేష్టలతో ఉడికించేది. ఒక్కొక్కసారి ఆమెని తన కౌగిట్లో బంధించాలని, ఆమె పెదవుల్ని తన పెదవులతో స్పర్శించాలనే వెర్రికోరిక ఉవ్వెత్తున తనలో చంద్రోదయాన్ని చూసి పరవశించే సాగరకెరటంలా ఉప్పొంగినా దాన్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా అణచివేసేవాడు.

కారణం జగన్నాధరావుగారు. అతనిపట్ల తనకున్న భయమే కావొచ్చు. వాటిలో ఏదో ఒకటిగాని తనని అడుగు ముందుకెయ్యనిచ్చేవి కావు. అందుకు వాసవికి తనమీద ఒక్కోసారి చాలా కోపం వచ్చేది.

"నువ్వొట్టి ఇడియట్‌వి" అంటూ ఆమె తనని ముద్దుగా విసుక్కునేది. అలాంటి వాసవిని ఈరోజు నిన్న తను అవాంతర పరిస్థితుల్లో ఆమెని స్పర్శించినందుకు తప్పుచేసినట్లుగా సిగ్గుపడి తల దించుకుంటోంది.

వాసవిలో ఈ కొద్దిరోజులకే చాలా మార్పొచ్చేసింది అనుకున్నాడు అనంత్.

మరో విషయం కూడా మీకు చెప్పి వెళ్ళిపోతాను

అనంత్ మాటలకి తలెత్తి చూసింది వాసవి.

"నేను.. మీకుగానీ.. మీడాడీకి గానీ హాని తలపెట్టేందుకు రాలేదన్న విషయం మీరు నమ్ముతున్నారో లేదో నాకు తెలియదు. నేనే సార్ రాగానే ఈ ఉద్యోగానికి రాజీనామా యిచ్చి మీకు చెప్పినట్లుగా వెళ్ళిపోవాలని నిశ్చయించుకున్నాను. వెళ్ళిపోయేవాడు.

ఇంత కష్టపడి యింకా బాధ్యతలు తీసుకోవాల్సిన అవసరం ఏమిటని మీకు అనుమానం రావొచ్చు. సార్ నాకు ముందే ఒక జీతం ఎడ్వాన్సుగా యిచ్చారు. డబ్బు తీసుకుంటూ పని ఎగ్గొట్టడం నా అభిమతానికి విరుద్ధం. డాడీకి నేను కనపడకుండా జాగ్రత్త పడతాను మీరు కూడా నా గురించి చెప్పకండి" అనంత్ గబగబా ఆ మాటలు చెప్పి హాల్లోకొచ్చి మెట్లు దిగాడు.

వాసవి దిగ్భ్రాంతిగా అతడు వెళ్ళిన దిశ చూసింది.

అతన్ని ఆపాలని అతనితో మాట్లాడాలని ఆమెకు అనిపించింది. కానీ ఏం మాట్లాడాలి తను?

"నువ్వెళ్ళిపోకు అనంత్ ఇక్కడ ఒంటరితనాన్ని నేను భరించలేనని చెప్పాలా? అలా చెపితే అతనేమనుకుంటాడు? తనను చులకనగా అంచనా వేయడూ. తనకు జగదీష్‌కి మధ్యన వున్న దూరం పసికట్టేయడు. తమ దాంపత్య జీవితంలో వున్న గుట్టు తెలిసి హేళన చేయడూ. పైగా అతను ఒకప్పటి తన ప్రియుడు.

తన గురించి ఎవరికి తెలిసినా సహించి భరిస్తుంది కానీ తన బాధలూ గాథలూ అతని దృష్టికి రావడం తను యిష్టపడలేదు.

వాసవి భయాలపై ఆమె అంతరంగం తీవ్రంగా దాడి తీసింది.

"అతను ఎంతకాదన్నా నీకు కావల్సినవాడు. పంతాలవల్లో పరిస్థితులవలనో అతను నీవాడు కాలేకపోవచ్చు. అంతమాత్రాన అంతరంగపు పొరలలో నిక్షిప్తం చేసిన ప్రేమవాహిని ఎండిపోతుందా? ఒకరిపట్ల ఒకరు ఏర్పరచుకున్న సదాభిప్రాయాలు అనురాగాలు చెల్లాచెదరైపోతాయా? అతను నీ జీవిత భాగస్వామికానంత మాత్రన ఒక స్నేహితుడిగా ఆదరించడంలో తప్పేముంది?

ఈ లంకంత మేడలో ఎప్పుడూ బిజినెస్ వ్యవహారాల్లో క్షణం ఊపిరాడకుండా ఊళ్ళు పట్టుకు తిరిగే భర్తతో ముత్తులాంటి రాక్షసితో నువ్విక్కడ అతని తోడుకూడా పోగొట్టుకుని ఎలా బ్రతుకుతావ్?

అంతకన్నా తెలివితక్కువ మరొకటి ఉందా? దొరికిన ఆలంబనని ఎందుకు వదులుకొంటావ్?

ఎక్కి కూర్చున్న కొమ్మని ఎందుకు నరుక్కుంటావ్? ఆ ఎదురు దాడికి వాసవి మనసు మెత్తబడింది.

తటాలున సోఫాలోంచి లేచి గబగబా బాల్కనీలోకొచ్చింది.

నువ్వు రిజైన్ చేసే ప్రయత్నం మాను. ఈ రోజునుండి మనం స్నేహితులుగా మిగిలిపోదాం అని చెప్పాలని ఆమె ఆత్రుతపడుతోంది.

సరిగ్గా అప్పుడే పోర్టికోలోంచి ఎంబాసిడర్ గేటువేపు దూసుకుపోవటం కనిపించింది వాసవికి.

స్టీరింగ్ ముందు కూచునివున్న వ్యక్తి అనంత్ అని తెలియగానే ఆమె మనసు ఉసూరుమంటూ నిట్టూర్చింది.

అమ్మగారూ, భోజనానికి రండి శంకర్ పిలుపుతో వాసవి ఈ లోకంలోకి వచ్చినట్లుగా శంకర్ వేపు చూసి అతన్ని అనుసరించింది.

సాయంత్రం అయిదుగంటలకే ఆ మేడలో చీకట్లు దట్టంగా అలుముకుంటున్నాయి.

మేడచుట్టూ గాలికూడా లోనికి చొరబడనియనంతటి చెట్లు పై అంతస్తుదాకా కొమ్మలు సారించి గుబురుగా పెరిగిపోవటాన సంధ్య అక్కడ ముందే తిష్ట వేస్తుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments